

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1316/2016
06.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружа Грујић, адвокат из ..., против туженог ... удружења „ББ“ из ..., чији су пуномоћници Драгиша Стојановић, адвокат из ... и Срђан Алексић, адвокат из ..., ради утврђивања постојања радног односа на неодређено време, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/15 од 17.12.2015. године, у седници одржаној дана 06.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/15 од 17.12.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 број 126/14 од 09.09.2014. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је радни однос тужиоца код туженог из радног односа на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време и то почев од 01.01.2013. као и да се тужиоцу признају сва права из радног односа почев од 01.01.2013. године као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 185.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 117/15 од 17.12.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 126/14 од 09.09.2014. године.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/2014) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14) и утврдио:

Ревизија тужиоца је неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда из члана 374. став 2. тачка 12. на које садржина ревизије указује. Побijана пресуда је јасна, потпуна и непротивуречна. Садржи разлоге о битним чињеницама и наведени разлози сагласни су стању у списима, па нема разлога због којих се пресуда не би могла испитати.

Према чињеничном утврђењу тужилац је у периоду од 01.02.2012. па до 31.01.2013. године код туженог заснивао радни однос више пута на одређено време на пословима и радним задацима управника ... без прекида. Последњи уговор о раду којим је засновао радни однос на одређено време код туженог закључен је под бројем 158. за период од 01.01.2013. до 31.01.2013. године. Тужени је тужиоца одјавио од обавезног социјалног осигурања године, према подацима из радне књижице тужиоца број ... регистарски број .../... издате од НСЗ Филијала ... од године. Од стране туженог, тужиоцу је додељена захвалница за допринос у раду ... удружења од ... године. Тужилац је и након истека рока за који је закључио последњи уговор о раду односно после 31.01.2013. године долазио и даље у просторије туженог када му је истекао последњи уговор о заснивању радног односа на одређено време код туженог, потписивао листове у блоку за ... од којих су неки били попуњени а неки бланко и без попуњене садржине и повремено вршио упис у деловодни протокол. Ови послови нису послови из делокруга послова управника ..., а ради чијег обављања је тужилац заснивао радни однос на одређено време код туженог у означеном спорном периоду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца.

Према ставу 1. члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005 и 61/2005 - важећи пропис у време настанка спорног односа), радни однос на одређено време заснива се када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и слично, с`тим што тако заснован радни однос непрекидно или с`прекидима не може да траје дуже од 12 месеци, док је ставом 4. овог члана прописано да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован.

Дакле, радни однос на одређено време је изузетак од правила јер правило је да се радни однос заснива на неодређено време. Ако истекне рок за који је радни однос заснован, онда тако заснован радни однос на одређено време који је одређен својим временским трајањем (трајањем одређеног посла, потребом за обављањем тог посла...) радни однос на одређено време престаје на основу члана 175. тачка 1. овог Закона о раду. Ако то изостане те запослени настави да ради најмање пет радних дана у том случају долази до замене изузетка правилом. У овом случају, то је изостало, с`обзиром да је тужилац код туженог у периоду од 01.02.2012. до 31.01.2013. године радио на одређено време у складу са одредбом члана 37. Закона о раду. Након истека овако заснованог радног односа на одређено време, после 31.01.2013. године, тужилац више није обављао послове ради чијег обављања је засновао радни однос код туженог на одређено време.

Околност да је након 31.01.2013. године наставио да долази у просторије туженог и да је обављао послове попут потписивања листова у блоку за ... од којих су неки били попуњени а неки бланко и без попуњене садржине и вршио повремено упис у деловодни протокол, нема утицаја, јер је био дужан да докаже да је обављао послове управника ... па се применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП овакаво његово обављање послова код туженог и по оцени Врховног касационог суда не може се сматрати радом који би радни однос заснован на одређено време довео до преображаја радног односа у радни однос на неодређено време.

Како је тужиоцу радни однос заснован на одређено време престао законито у смислу члана 37. став 1. Закона о раду, правилно су по налажењу Врховног касационог суда нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиоца за утврђивање постојања радног односа на неодређено време код туженог и признавањем права тужиоцу из радног односа.

С`тога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије али није посебно образлагано, јер нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Правилна је одлука у делу о трошковима јер је донета правилном применом члана 154. и 155. а у вези члана 165. ЗПП.

Како је ревизија тужиоца одбијена, то тужиоцу не припадају трошкови ревизијског поступка.

Са изложеног Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић